

ประเทศไทยควรมีพรบ.หลักประกันสุขภาพ(30 บาท)และพรบ.สุขภาพแห่งชาติไหม?

ประเทศไทยกำลังเดินไปสู่ระบบสวัสดิสังคม โดยไม่รู้ตัว โครงการ 30 บาท เป็น การแพทย์แบบสวัสดิสังคมนิยม(socialized medicine)เป็นโครงการที่อันตราย แม้มี เจตนาดี ถ้าดูอย่างผิวเผินจะรู้สึก ว่า โครงการ 30 บาท และกฎหมายนี้ดี ทำ เพื่อประชาชน แต่ถ้าศึกษาให้ละเอียด จะเห็นว่าผลเสียมากกว่าผลดี

ร่าง พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ออกมารองรับโครงการ 30 บาท รักษาทุกโรค มีขอบข่ายที่กว้างขวาง ถ้ามีการบังคับใช้จะมีผลกระทบต่อประชาชนทั้งประเทศ และเป็นระบบสวัสดิการ (the welfare state) หมายถึงรัฐรับผิดชอบการให้สวัสดิการแก่ ประชาชนในทุกๆ ด้าน เช่น สุขภาพ การ ศึกษา การเคหะ และอื่นๆ ซึ่งมีรากฐานมา จากลัทธิสังคมนิยม

การแพทย์แบบสวัสดิสังคมนิยม (socialized medicine) จะทำลายระบบ สาธารณสุขและการแพทย์ที่ดีให้ถอยหลังและ เป็นระบบแบบเผด็จการ โดยมีรัฐเป็นผู้รับเหมา ผูกขาดดูแลสุขภาพและชีวิตแทนประชาชน ทุกคนตั้งแต่เกิดจนตาย ในที่สุดจะนำความ ล้มเหลวมาสู่ประเทศไทย (ตั้งแต่อดีตจนถึง ปัจจุบัน ทุกประเทศที่ใช้การแพทย์แบบสวัสดิ สังคมนิยม socialized medicine ประสบ ความล้มเหลวทั้งสิ้น)

โครงการ 30 บาท รักษาทุกโรค ร่าง พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (ประกัน สุขภาพถ้วนหน้า universal coverage) แก่ประชาชนเป็นความคิดที่อันตรายเพราะ เป็นฐานความคิด(ความเสมอภาค เฉลี่ย ทุกข์เฉลี่ยสุข) มาจากลัทธิสังคมนิยม ลัทธินี้ รัฐต้องการให้สังคมได้รับสวัสดิการ (the welfare state) ด้วยวิธีรัฐอุปถัมภ์ ใน ทุกๆ เรื่องตั้งแต่เกิดจนตาย(from cradle to grave) เช่น รักษาฟรี แจกเงินฟรีให้เด็ก

และโรงพยาบาลก็มีแผนกประสาชงเคราะห์ ซึ่งเท่าที่ผ่านมากคนยากจนก็ได้รับความช่วยเหลือ แล้ว แม้มีจุดอ่อนบ้างแต่ระบบใหม่(30 บาท) มีจุดอ่อนมากกว่าเยอะ ในที่สุดประชาชน (โดยเฉพาะกลุ่มคนยากจนที่เป็นเป้าหมาย ที่รัฐมีเจตนาดีที่จะช่วยเหลือ)จะรับกรรมและ ได้รับบริการที่แย่กว่าเดิม ซึ่งเกิดขึ้นแล้วและ เห็นได้ชัดจากประสบการณ์และหลักฐานของ ทุกๆ ประเทศที่เคยทำโครงการประเภทนี้ ซึ่งมีแต่ความล้มเหลว

การช่วยคนจนเป็นสิ่งที่ดีและเรา ควรจะช่วย แต่ต้องด้วยวิธีที่ถูกต้อง ไม่ใช่ ช่วยจนเป็นหนี้ทั้งประเทศ และต้องไม่ กระทบสิทธิเสรีภาพบนพื้นฐานของการ ช่วย “คนไม่มี” ไม่ใช่วิธีบังคับเอาจาก “คนมี” หรือออกกฎหมาย(เฉลี่ยทุกข์ เฉลี่ยสุข)มาปล้น “คนมี” ไปให้ “คนไม่มี” นี่คือวิธีของระบบสังคมนิยมที่บังคับแบบ เผด็จการ

มีตัวอย่างของการปล้นอย่างถูก กฎหมาย เช่น ถ้าเราเห็นชายคนหนึ่งเดิน ผ่านมาที่หน้ารัฐสภา และถ้าเอาปืนมาขู่แล้ว บอกว่าเราจะเอาเงินของเขาไปให้องค์กรการ กุศลที่ช่วยเหลือเด็กพิการและยากไร้ เราก็ จะมีความผิดโดนข้อหาปล้นหรือลักทรัพย์ และถ้าชายคนนี้เป็นคนรวยสวมเสื้อนอก ราคาแพงมีธนบัตรใบละ 1,000 บาท หลาย ใบไหลออกมาที่กระเป๋ และถ้าเราเอาปืนขู่ เหมือนเดิมเราก็จะโดนข้อหาปล้นและลัก ทรัพย์เช่นเดียวกัน แต่ถ้าเราเดินต่อไปและ เดินเข้าไปที่รัฐสภาแล้วใช้วิธีออกกฎหมาย ให้เรามีสิทธิจัดสรรเงินและทรัพย์สินส่วน บุคคลของราษฎรเพื่อการกุศลหรือช่วยคน ยากจน เราก็จะได้เงินของผู้ชายคนนั้นไปให้ องค์กรหรือโครงการกุศลอย่างง่ายดาย ไม่เพียงแต่ถูกกฎหมาย แต่มายังได้รับคำ

หมายความว่าจะเสมอกันในทุกๆ เรื่อง ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ความเสมอภาคเฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุข เป็นคำขวัญ หรือสโลแกนของพวกสังคมนิยม (คอมมิวนิสต์) ฟังอย่างผิวเผินก็ดูดี ไปหมดเหมือนอุดมคติในฝัน (utopia) แต่ ในชีวิตจริงปฏิบัติไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่น พวกผู้นำของประเทศสังคมนิยมมีความเป็นอยู่ที่หรูหราในขณะที่ประชาชนของเขาลำบาก แร้นแค้น พวกคอมมิวนิสต์เอาสโลแกน เฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุขมาหลอกประชาชน

เซอร์ วินสตัน เชอร์ชิล อดีตนายกรัฐมนตรีของประเทศอังกฤษ ผู้รับชนะ อิตเลอร์ เคยเตือนไว้ว่า คำโฆษณาชวนเชื่อ ของคอมมิวนิสต์ที่ว่า “เฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุข นั้น จริงๆ แล้วเป็นการเฉลี่ยแต่ความ ทุกข์เท่านั้น”

นายลี กวน ยู อดีตนายกรัฐมนตรี ของสิงคโปร์ กล่าวไว้ว่า “ในระบบที่เน้นความ เสมอภาคของมวลมนุษย์ ทำให้คนแต่ละคน สนใจจะเอาจากกองกลางมากกว่าการมุ่งมั่น ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความก้าวหน้าของตนเอง

เพราะจริง ๆ แล้วเรื่องสุขภาพเป็นเรื่อง ส่วนตัวที่เราต้องรับผิดชอบเองและเป็น หน้าที่ของเราที่จะต้องดูแลตัวเอง และ รับผิดชอบต่อการรักษาเมื่อเจ็บป่วย เพราะ การเจ็บป่วยส่วนใหญ่เกิดจากพฤติกรรม หรือความผิดของตัวเอง ซึ่งเราต้องรับผิดชอบ การที่รัฐให้สวัสดิการทางสาธารณสุข แก่ประชาชนหรือให้ผู้ป่วยไร้รักษาฟรีเป็น สิ่งที่ดี(ถ้ามีเงินไม่อื่นก็ไม่ว่ากัน)แต่การนิยาม ว่ามันเป็น “สิทธิ” เป็นการให้ที่มากเกินไป ถ้า เมื่อไรที่รัฐบาลมีเงินไม่พอต้องตัดสวัสดิการ ต่างๆ ที่เคยให้ทำให้บ้านเมืองเกิดความ วุ่นวาย มีการเดินขบวนเรียกร้อง “สิทธิ” ซึ่ง เกิดขึ้นแล้วในประเทศฝรั่งเศส (ม.52 ของ รัฐธรรมนูญควรจะมีการแก้ไข)

ในสังคมที่อยู่ร่วมกัน บางครั้งรัฐ จำเป็นต้องออกกฎหมายมา “บังคับ” เพื่อประโยชน์ส่วนรวม(แต่ต้องไม่ขัดต่อ สิทธิขั้นพื้นฐาน) ยกตัวอย่างเช่น ไม่ให้ ขับรถฝ่าไฟแดงหรือเมาไม่ขับ ไม่ให้ฆ่าฟัน กันเป็นกฎหมายที่ดี เพราะถ้าไม่ทำตาม กฎหมายจะเป็นภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของ

เป็นคำโฆษณาชวนเชื่อของลัทธิสังคมนิยม นี้ก็แสดงให้เห็นชัดว่าโครงการ 30 บาท เป็นการแพทย์แบบสวัสดิสังคมนิยม

สรุป ไม่มีของฟรีในโลกนี้ อย่าหลง ติใจว่ารัฐให้เรารักษาฟรี จริง ๆ แล้วเป็น เงินภาษีของเราและเราจึงต้องเอาเสรีภาพ ที่มีค่าอย่างยิ่งไปแลกกับการรักษาฟรี (ประกัน สุขภาพ)เสรีภาพที่จะดูแลรับผิดชอบสุขภาพ ของเราเองถูกรัฐยึดไป เพราะตราบไต่ที่ ชีวิตความเป็นอยู่หรือความเป็นความตาย เช่น เรื่องสุขภาพของเราตั้งแต่เกิดจนตาย อยู่ในอ้อมมือของรัฐ (รวมทั้งประวัติความ เจ็บป่วยซึ่งเป็นความลับก็ถูกบันทึกใน คอมพิวเตอร์ที่ต่อถึงกันทั่วประเทศ) เขาก็ ควบคุมชีวิตของเราได้

พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ จะบังคับเราไม่ทางตรงก็ทางอ้อม เพราะ ระบบการแพทย์ที่ดีของเราถูกทำลายทั้ง ทั้งระบบ(แม้ระบบเดิมมีจุดอ่อนก็ควรแก้ไข จุดนั้น) เราควรจะมีปฏิรูปไม่ใช่ปฏิวัติ ใน ระบบใหม่ (โครงการ 30 บาท หรือการ แพทย์แบบสวัสดิสังคมนิยม) หมอขาดอิสระ ในการรักษาพยาบาล การรักษาเป็นไปตาม ยถากรรมที่นักรบเมืองกำหนด มาตราฐาน การรักษาต่ำลง หมอถูกบังคับให้ยอมรับ โครงการต่างๆ ที่รู้ว่าผลเสียมากกว่าผลดี ในอนาคตประชาชนจะถูกบังคับให้ปฏิบัติ ตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่ยุ้งยากและ ลิดรอนสิทธิมากขึ้น เช่น บังคับว่าต้องหา หมอคนไหน ต้องไปโรงพยาบาลไหน เขตไหน อำเภอไหน เวลาไหน (ยกเว้นฉุกเฉิน) ใช้ ยาตัวไหน วิธีรักษาแบบไหน และบังคับให้ ทำตามกฎหมาย ใครไม่ทำตามก็มีความผิด และถูกลงโทษ ดังตัวอย่างกฎหมายประกัน สังคมที่มีลูกจ้างเพียงคนเดียวยังต้องเข้า ประกันสังคมถ้าไม่เข้าก็ถูกปรับหรือเข้าคุก 6 เดือน นี่คือการร้ายกาจของกฎหมายที่

3.ในที่สุดหนีไม่พ้นการเก็บภาษีเพิ่ม ซึ่งจะทำให้คนเลิกทำงานเต็มกำลัง ลดแรง กระตุ้น (incentive) หรือทำให้ผู้ประกอบการ ไม่คิดจะขยายกิจการหรือไม่อยากลงทุนเพิ่ม หรือไม่คิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ทำให้ลด ผลผลิต และลดการทำงาน เพราะทำมากก็ ไม่คุ้มโดนเสียภาษีเกือบหมด อัตราภาษี ก้าวหน้าและภาษีมรดกมีต้นกำเนิดมาจาก ลัทธิสังคมนิยมและเป็นหนึ่งในแถลงการณ์ พรรคคอมมิวนิสต์ (The Communist Manifesto)

4. รัฐเหลือแค่ระบบของรัฐเพียง ระบบเดียว ระบบของเอกชนถูกทำลายไป เพราะเอกชนถูกบังคับให้เข้าเป็นเครือข่าย ของรัฐ (ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม) รัฐไม่มีคู่แข่ง ทำให้รัฐไม่พัฒนาตัวเอง โรงพยาบาลเอกชน และคลินิกเอกชน ที่ไม่ร่วมโครงการของรัฐ เพราะมีปรัชญาการรักษาที่แตกต่างกันหรือ เพราะไม่อยากจะอยู่ใต้อำนาจทางความคิด และระบบเผด็จการของรัฐก็จะไม่เข้าร่วม โครงการแต่ก็อาจจะอยู่ไม่ได้เพราะการแข่งขัน ที่ไม่ยุติธรรม

5.รัฐรวมศูนย์อำนาจ (1.)กองทุน รักษาพยาบาลข้าราชการ(2.)กองทุนประกัน สังคม (3.)โครงการ 30 บาท ในอนาคตจะ ถูกรวมเป็นกองทุนเดียว หรือภายใต้การบริหารจัดการเดียวกัน (ระวังจะกอดคอกัน ตายหมู่)

6.รัฐผูกขาดการแพทย์และสาธารณสุข หมดทั้งประเทศ (อะไรก็ตามที่เลวแต่ยังคง อยู่ได้ต้องผูกขาด)

7.รัฐเป็นผู้บริหารโครงการใดโครงการ นั้นมักจะทำตก หรือเจ๊ง หรือล้มเหลว ยกเว้นจำพวกที่รัฐผูกขาดหรือบายมุข เช่น บุหรี่ ลอตเตอรี่

8. รัฐสวัสดิการ(the welfare state) รับผิดชอบต่อทุกๆ อย่างๆ ตั้งแต่เกิดจนตาย

และคนชรา บังคับให้ระบบประกันสังคม ประกันอุบัติเหตุ ประกันการว่างงาน และประกันสุขภาพ และแล้วในที่สุดจะเป็นการควบคุมชีวิตของประชาชน

รัฐมองประชาชนประหนึ่งว่าประชาชนโง่จนเกินกว่าจะดูแลตัวเองได้ เลยทำตัวเหมือนพ่อที่มีลูกแห่งไม่รู้จักโต (state paternalism) แต่ในเรื่องเลือกตั้งรัฐก็อ้างว่าประชาชนฉลาดมาก มีความรู้ และสติปัญญา รู้ว่าจะเลือกใครเป็นตัวแทน (ไม่ไปเลือกก็มีความผิด) พอเลือกผู้แทนเสร็จคนเลือกก็กลายเป็นคนโง่ไปทันที ไม่สามารถจัดการกับชีวิตของตัวเอง รัฐเลยต้องออกกฎหมายที่อ้างว่าเพื่อ “คุ้มครอง” ประชาชน (เช่น กฎหมายประกันสังคม และกฎหมายหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ) มาบังคับประชาชนในทุกๆ เรื่อง

โครงการ 30 บาท หรือ (ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าหรือประกันสังคม) ต้องใช้เงินมาก เพราะเป็นการรักษาฟรีหรือเกือบฟรี หรือฟรีแบบบังคับจ่ายล่วงหน้า เงินจะมาจากที่ไหน จะเอาจากคนยากจนก็ไม่พอก็ต้องใช้วิธี **เฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุข** ไปเอาจากคนมั่งมีหรือมีเงินเดือนหรือเอาจากงบประมาณ (เงินภาษี) โครงการ 30 บาท หรือโครงการประกันสังคมจึงจะอยู่รอด การเอาเงินจากคนมั่งมีหรือมีเงินเดือน มี 2 วิธี คือ 1.แบบสมิครใจ (แบบประชาธิปไตย) 2.แบบถูกบังคับ (แบบลัทธิสังคมนิยม) เช่น บังคับเก็บภาษีเพิ่มโดยตรงหรือทางอ้อมเหมือนโครงการประกันสังคมบังคับเก็บเงินสมทบทุกเดือนแม้มีลูกจ้าง 1 คน

ในระบบประชาธิปไตย คนรวยหรือคนทั่วไปก็ช่วยเหลือคนยากจนโดยสมัครใจอยู่แล้ว เช่น มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลต่างๆ

การกระจายรายได้ “redistribution of wealth” หรือเฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุข ด้วยการปล้นคนรวยไปให้คนจนเป็นทฤษฎีหลักของ Karl Marx บิดาแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์ เขาเคยกล่าวไว้ว่า “เอาจากแต่ละคนตามความสามารถของเขา, ให้แต่ละคนตามความต้องการของเขา” “From each according to his ability, to each according to his needs” ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่ไม่ยุติธรรมไร้เหตุผลขัดต่อธรรมชาติของมนุษย์ จึงทำให้ระบบสังคมนิยมของทุกประเทศล้มเหลวมา 100 กว่าปีแล้ว ร่าง พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ และร่าง พ.ร.บ.สุขภาพ รวมทั้งกฎหมายประกันสังคมก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีเดียวกัน และหนีไม่พ้นความล้มเหลวในที่สุด

โครงการ 30 บาท (กฎหมายหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ) ไม่ใช่ความคิดใหม่ ล้มเหลวแล้วในทุกๆ ประเทศ ที่นำมาใช้เพราะมันขัดต่อธรรมชาติของมนุษย์ ลัทธิสังคมนิยมหรือลัทธิคอมมิวนิสต์ไม่ประสบความสำเร็จเพราะเขาเน้นหลักความเสมอภาคและความเท่าเทียมกัน (equality) ของมวลมนุษย์มากเกินไปจนถึงขั้นว่าทุกคนมีสิทธิเท่ากันในทุกๆ เรื่อง

ดังนั้น ไม่ว่าจะรวยหรือจนรัฐก็เลยแจกบัตรทอง 30 บาท ให้ (แจกบัตรทองแล้ว 45 ล้านคน) เพราะลัทธิสังคมนิยมมีทฤษฎีว่าทุกคนมีสิทธิเสมอกันที่จะรับบริการของรัฐ แต่ความหมายที่แท้จริงของคำว่าเสมอภาคควรจะหมายถึง “ความเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” (มาตรา 30-รัฐธรรมนูญ) เพราะฉะนั้นคำว่าเสมอภาคไม่ควร

การช่วยคนจนเป็นสิ่งที่ดี และเราควรจะช่วยแต่ต้องด้วยวิธีที่ถูกต้อง ไม่ใช่ช่วยจนเป็นหนี้ทั้งประเทศ และต้องไม่กระทบสิทธิเสรีภาพบนพื้นฐานของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย การช่วยคนไม่มี ไม่ใช่วิธีบังคับเอาจากคนมั่งมี หรือออกกฎหมาย(เฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุข)มาปล้นคนมั่งมีไปให้คนไม่มี นี่คือวิธีของระบบสังคมนิยมที่บังคับแบบเผด็จการ

ซึ่งเป็นพลังขับเคลื่อนให้มนุษย์มีการพัฒนาก้าวหน้าตั้งแต่อดีตกาล”

ทุกคนมีสิทธิที่จะดูแลสุขภาพของตนเอง แต่การรับบริการทางสาธารณสุขและการรักษาฟรี “ไม่ใช่สิทธิ” เช่น ทุกคนมีสิทธิในการกินอาหารเพื่อดำรงชีวิต ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะมีสิทธิได้รับอาหารฟรี (ทุกคนมีสิทธิใช้โทรศัพท์มือถือ แต่ไม่ใช่โทร.ฟรี) เราใช้คำว่าสิทธิในทางที่ผิด (เรากำลังหลงทางและสับสน) คำว่าสิทธิควรหมายถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ (basic human rights) ส่วนการรักษาฟรีเป็นบริการหรือสวัสดิการหรือสงเคราะห์ที่รัฐหรือมูลนิธิให้ด้วยเมตตาธรรม ผู้รับไม่มีสิทธิเรียกร้องแต่ผู้รับควรรับด้วยความขอบคุณคนในสังคมจึงจะอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข เพราะมีการเอื้ออาทรต่อกัน

จริงๆ แล้วสิทธิขั้นพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์หมายถึงสิทธิในการนับถือศาสนา สิทธิที่จะแสดงความคิดเห็น สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย สิทธิส่วนบุคคล (privacy rights) เป็นต้น การรักษาฟรีหรือการรับบริการทางสาธารณสุข ไม่ใช่สิทธิขั้นพื้นฐานหรือสิทธิอะไรทั้งสิ้น

ผู้อื่น แต่ถ้าคนซื้อหลักประกันสุขภาพหรือประกันสังคมจากรัฐบาลเขาไม่ได้สร้างความเดือดร้อนหรือสร้างความเสียหายต่อจากคนอื่น เขาอาจต้องการดูแลรับผิดชอบสุขภาพของตนเองหรือเลือกซื้อจากบริษัทเอกชน หรือตั้งสหกรณ์ดูแลสุขภาพกันเอง ก็ย่อมเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่จะดูแลชีวิตของตนเอง รัฐไม่มีสิทธิบังคับกบฏเกณฑ์คนให้ซื้อ (หรือซื้อให้) ประกันสุขภาพถ้าเขาไม่สมัครใจ

โครงการ 30 บาท เป็นโครงการที่รัฐทำหน้าที่ซื้อประกันสุขภาพให้ประชาชน 45 ล้านคน ฟรี โดยออกบัตรทองให้ 45 ล้านใบ แจกทั้งจนและรวย โดยไม่ถามประชาชนว่าสมัครใจจะเข้าโครงการไหม? หรือถามตนเองว่าเงินมีพอจริงหรือและจะมีตลอดชาติไหม? การพูดว่าโครงการ 30 บาท ไม่ได้บังคับใครที่ไม่ไปใช้บริการจะเสียเปรียบ เพราะรัฐเอาเงินในส่วนของเขา 1,200 บาท (ต่อคนต่อปี) ไปใช้คนที่ไม่ร่วมโครงการน่าจะไต่เงิน 1,200 บาท ไปดูแลสุขภาพของตนเองหรือเอาไปซื้อประกันเองจึงจะยุติธรรม แต่รัฐไม่ให้เพราะอ้างสโลแกน “เฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุข” ซึ่ง

อ้างว่าทำเพื่อประชาชน

ถ้ารัฐจำเป็นต้องทำโครงการ 30 บาท รักษาทุกโรค ตามที่หาเสียงไว้ก็ขอให้ทำให้คนที่จนจริงๆ เท่านั้น และให้เน้นงานสาธารณสุขด้านการป้องกันโรคเป็นหลัก แต่ไม่ควรออก พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพ และ พ.ร.บ.สุขภาพแห่งชาติมาบังคับคนทั้งประเทศแบบสังคมนิยม เพราะเมื่อเป็นกฎหมายแล้วถ้าผิดพลาดจะแก้ไขยากและทำลายการแพทย์และสาธารณสุขของไทยที่เคยดีเด่นให้ถอยหลังเข้าคลอง เพราะเป็นการแพทย์แบบลัทธิสังคมนิยม รวมทั้งทำลายระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยด้วย

อันตรายนของ พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพ (30 บาท) และ พ.ร.บ.สุขภาพแห่งชาติ (2) โครงการ 30 บาท รักษาทุกโรค ร่าง พ.ร.บ.หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ และร่าง พ.ร.บ.สุขภาพ รวมทั้งโครงการประกันสังคมล้วนอันตรายนเพราะเป็นการแพทย์ระบบลัทธิสังคมนิยม (socialized medicine) เป็นระบบรัฐสวัสดิการ (the welfare state) จะมีปัญหามากมาย และในที่สุดจะล้มเหลวด้วยเหตุผลต่อไปนี้คือ

1. ค่าใช้จ่ายสูงทวีขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด เช่น โครงการ 30 บาท ที่เพิ่งทำมาครบ 1 ปี มีเงินไม่เพียงพอต้องไปเดือนมาจากงบของกระทรวงคมนาคมตั้งหมื่นล้านบาทแล้วด้านคมนาคมก็จะขาด

2. นายลี กวาน ยู เขียนไว้ว่า รัฐที่ให้สวัสดิการ (the welfare state) ทำให้ “สมรรถนะของคนด้อยลง ทำให้ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงองศาและงบประมาณขาดดุลเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ”

ทำให้ประชาชนลดความรับผิดชอบในชีวิตของตนเอง ลดการพึ่งพาตนเอง และลดการออมเงินของแต่ละคน ลดการดูแลสุขภาพหรืออนาคตของตนเอง ทำให้คนชื่อกี๋จะมีนิสัยเสียคิดแต่จะแบมือขอจากรัฐ ทำให้ประชาชนพึ่งพารัฐมากขึ้นแต่รัฐรับผิดชอบไม่ไหวในที่สุดก็ล้มเหลว

9. ความกตัญญูน้อยลง ลดการรับผิดชอบต่อในการดูแลพ่อแม่เมื่อแก่ชรา หรือเจ็บป่วย ลดเงินบริจาคช่วยการกุศลเพราะรัฐรับภาระแทนแล้ว ในอนาคตคนชื่อกี๋จะมากขึ้นต้องรอคิวนานขึ้น (ผ่าตัดอาจต้องคอยเป็นปี)

10. มาตรฐานการรักษาต่ำลงเพราะนโยบายของรัฐ (นักการเมือง) เห็นอกว่าความถูกต้อง

11. คอร์รัปชันรั่วไหล สิ้นเปลือง หรือฉ้อฉลได้ง่าย เพราะเป็นโครงการใหญ่งบประมาณมากตรวจสอบยาก

12. ร่างกฎหมายนี้ใช้เส้นเหลี่ยมอ้างรัฐธรรมนูญ ม.29 ม.35 ม.48 ม.50 “จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล” นำเป็นห่วงอย่างยิ่ง กฎหมายรัฐธรรมนูญให้สิทธิ แต่กฎหมายลูกออกมาเอาสิทธิคืน (รัฐธรรมนูญ ม.6, ม.87)

13. ล้มเหลวเพราะเป็นโครงการของลัทธิสังคมนิยม ซึ่งเป็นปรัชญาที่เป็นความฝันแต่ปฏิบัติจริงไม่ได้ (ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันทุกประเทศที่ใช้การแพทย์แบบลัทธิสังคมนิยม socialized medicine ประสบความล้มเหลวทั้งนั้น)

นพ.โชติช่วง ชูตินธร
ผู้ประสานงานกลุ่มพลังแพทย์เพื่อชาติ